

QUE FER-NE DELS RESIDUS NUCLEARS?

SOVINT SENTIM PARLAR DEL PROBLEMA DELS RESIDUS NUCLEARS. PERO QUIN ES EL RISC I ELS PERILLS QUE COMPORTEM AQUESTES DEIXALLES? ES CORRECTA LA SOL.LUCIO, AMPLIAMENT POSADA EN PRACTICA AVUI EN DIA, D'ENTERRAR-LOS

DEGUDAMENT PROTEGITS, AL FONS DEL MAR O SOTA TERRA? L'AUTOR D'AQUEST ARTICLE RESPOND OBERTAMENT AQUESTES QüESTIONS I PLANTEJA LA PROBLEMATICA, GREU, DEL RESIDUS RADIACTIUS.

En tota intervenció en que s'usin materials radiactius existeixen residus nuclears. Així, en trobem a la indústria, en investigació, en medicina, etc. Però el principal productor de deixalles radiactives són les centrals nuclears.

Les centrals nuclears funcionen per fisió del combustible emprat (urani), de manera que obtenim energia i residus nuclears. Aquests residus es classifiquen en tres categories:

1 - RESIDUS A: Són produïts en l'etapa del tractament del urani, per ser utilitzat com a combustible a les centrals. Tenen una radiactivitat baixa i mitja, que de creix ràpidament en el temps.

2 - RESIDUS B: Són produïts en el transcurs de complexes operacions que permeten un nou tractament del combustible. Aquestes deixalles tenen una radiactivitat baixa o mitja, però de vida llarga.

Quan parlem de vida llarga, ens referim a períodes de temps que poden abarcar centenars de milers d'anys.

3 - RESIDUS C: Són productes de fisió molt radiactius, per de vida relativament curta, com el cesi, amb 137 anys.

Els residus B y C són els anomenats d'alta radiactivitat.

Per eliminar les deixalles nuclears, s'ha parlat d'enviar-les a l'espai o la posta en marxa de centrals de fusió però, ara per ara, aquestes propostes són inviables.

Actualment els residus d'alta radiactivitat són envoltats per un motlle de formigó, asfalt, i diferents matèries cristal.lines, i després introduïts en un contenidor de formigó, acer inoxidable i ceràmica. El que es pretén amb aquesta operació és amortir al màxim els seus efectes constaminants

Després aquests contenidors són llençats als fons marins, o bé, enterrats al interior del sòl. Es a dir, es confia que la darrera barrera protectora dels residus sia la geològica. Però la geologia és variable: existeix una modificació contínua del sòl terrestre, que pot comportar l'alliberament dels contenidors. Hem de considerar, com he indicat abans, que la vida mitja dels materials radiactius pot ser de centenars de milers d'anys i, per tant, és probable que qualsevol cataclisme geològic pugués treure a l'exetreior els residus, amb el risc que comporta aquest fet.

Però a més, el perill pot venir de la contaminació d'aigües subterrànies. Qualsevol petit moviment de terres pot variar el curs de rius soterranis, de manera que aquesta aigua es posa en contacte amb els contenidors, essent conta-

minada, i quan surt a l'exterior pot ser ingerida per qualsevol ésser viu.

Aquí només he comentat alguns dels perills dels residus nuclears, però n'existeixen d'altres, com el transport dels contenidors fins a l'indret on seran enterrats o la contaminació dels fons marins etc.

Concluint, i sense entrar en la problemàtica de la existència o no de les centrals nuclears, s'ha de ser conscient i pensar què hem de fer amb aquests residus, Estem adquirint un compromís davant les generacions futures, doncs de les nostres decisions dependrà el seu avenir.

C.G.

JA FA BON TEMPS

AVIAT ARRIBARAN LES VACANCES. JA NO FA FRED. EL DIA ES MES LLARG I EL PAISATGE MES BONIC. AVIAT PODRAS ANAR A LA PLATJA; LA VIDA SEMBLA MES ALEGRE .

PERO AIXO NO ES EL MILLOR